

και 'στό σπῆτι νὰ τοὺς φέρνῃς
νὰ τοὺς γδύνωμε μαζί.

'Ο Περ.—Σὲ βραδύω πὸς θὰ γενῆ καινούριος Πανκράξ.
'Η Φκ.—Λέτε λοιπὸν πὸς εὐκολὰ θὰ ἀγιστοῦσιν μ' ἐμὰς;
'Ο Περ.—Σὺρ μὲ παρὼλ...σὰς βραδύω...μὴ τοιαύτη θέσις
εἶναι μαγνήτης τοῦτ ἄ φέ και προκαλεῖ τὰς σχέσεις.
Κλέφτης και Γάλλοι μάλιστα μέσ' ἀπὸ τὸ Παρίσι...
καὶ ποὺς δὲν θάλλῃ σπῆτι σὰς, μακτάμ, νὰ σὰς γνωρίσῃ;
'Ἐγὼ τοῦλάχιστον μισῶ τὴν ἀρετὴν τοῦ κόσμου.
'Ο Φκ.—Κί' ἐγὼ τὴν ἐσιγάθηκα μετὰ τῆς γυναικὸς μου.
'Ο Περ.—'Ἄς ἔλθουν 'στὸ Ρωμζαῖκο κί' ἀλλοδαποὶ Φιλέλ-
[λῃνες
νὰ κλέβουν τῆς δεκάρας μὰς, πρὸ πάντων τῆς νικελίνιας.
Βαρέθηκα ν' ἀκούω πὰς ποὺς κλέβουν οἱ 'δικοὶ μὰς,
ποὺς χύνεται τὸ λάδι μὰς και πέφτει στὴ φρακὴ μὰς.

Μὴ σκοτίζεσαι, κυρία,
και σὺ, Γάλλε πατριώτη,
κί' ἡ ψηλὴ φακλαναρία
θὰ σὰς δώσῃ θέσι πρώτη.

Και τὴν κόρη τὴν Οὐμπέρ
ἀν τὴν πάρουσε χαμπέρ
οἱ γαμπροὶ τῶν 'Αθηνῶν,
τότε πλέον...σακρυνόν.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν μεταλλείων
και τῶν Δημοσθενῶν τῶν εὐκαλιῶν;
γνωρίζετε τὴν γῆν τῶν Πανοπούλων,
ποὺ κλέβουν τὰ παιδιὰ Στακουροπούλων,
και 'στουὺς ληστὰς ἰδρύνονται βουροί;...
αὐτὴν πατεῖτε τώρα, μὲζ' αἰμί.

'Ο Φκ.—'Ἦθελα καθὸ Φιλέλλην ν' ἀνεθῶ στὸν Παρθενῶνα
κί' εὐλαδῶς νὰ προσκυνῶσα καθεμιά παλὰ κολῶνα.

'Ο Περ.—Θὰ σὲ πάω κί' ἐκεῖ πέρα νὰ ξεγάλας τὴ Φραγκιά,
κί' ἐκεῖ 'πάνω, ποὺ τὸ κλέος τῶν αἰῶνων ἀναζή,
μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὴν λάμψη και μὲ τὴν ἀστροφεγγιά
θὰ καθίζωμε 'στῆς πέτρας νὰ λακρῶνωμε μαζί.

'Η Φκ.—Μὰς καθυπογραφέετε μὲ τοὺς λεπτούς σας τρά-
[πους.
'Ο Περ.—Εἶναι συνήθεις 'στῶν Ρωμζῶν τοὺς φιλοξένους
τόπους.

Καλῶς μὰς ἤλθες, σέρ Οὐμπέρ, μὲ τὸ ζυνοῦ σου ταῖρι....
μονάχα σεῖς μὰς 'λείπατε ἀπὸ τοῦτο τὸ λημέρι.

Καλῶς μὰς ἤλθες, σέρ Οὐμπέρ, κί' ἀνοιξὲς πρῶτο σπῆτι,
θὰ σὲ φορτώσωμε σταυρούς,
κί' ἴσω νὰ 'βρῆς και θησαυρούς
σὴν τὴν κυρίαν Σταύρακα και σὴν τὸν Χρυσάτη.

Τρῶγε και πίνε ξενοεστος, κί' ἀν ἔχῃς και φωνὴ
'πές μου μὲ τὴν τετράφωνα και τὴν Βυζαντινὴ
σὴν πῶσαις κάσαις ἀδεξασκάν 'στὴν κάσσα σου τὴν ἀδεξα
και πῶσα σοῦκαναν γι' αὐτὴν τασκίματα και γὰδρα.

Τι σὶκ ποὺ τῶγει, κλέφταρε, και τί σπιροτῶ πνευμά!...
'μορεῖς νὰ γδύσῃς ἄνθρωπο μ' ἕνα σου μόνον νεῦμα.
'Ἀμὲ' ἡ μακτάμ;...τί διαβόλο!...τί Ηκρησάκα ποῦρα!...
εὐκολὰ θὰ σοῦ γίνονται και δύσκολα χατάρια,

κί' ἀν γίνῃς φίλος πὰρ ἀζῆρ και τοῦ σὶρ Τζῶν Τζαμούρα,
ἐί' τότε βάρτα χάλαστα και σπάσε τὰ ποτήρια.

'Η Φκ.—Κῆποιος ἔρχεται νομίζω...

'Ο Περ.— Μὴ φοβείσθε, μὴ φοβείσθε.
'Ο Φκ.—'Τόσην ὄρα σὰς'μιλοῦμε και δὲν ξέρομε ποὺς εἶσθε...
'Η Φκ.—'Τόνομά σας;
'Ο Περ.— Περικλέτος...
'Ο Φκ.— Χάιρω, κύριε, πολὺ...
μῆπως εἶσθε σεῖς ὁ φίλος ἐνὸς κῆπου Φασουλή;
'Ο Περ.—Εἶναι φίλος μου πρὸ χρόνων κί' ἀσπειτότατος μακ-
Τὸν γνωρίζετε; [ρίδλος.
'Ο Φκ.— Βεβαίως...εἰμ' ἐκεῖνος ὅλος κί' ὅλος.

'Ο Περ.—Φτοῦ σου! νὰ χυθῆς, τσιφούτη, δικονοιάρη τοῦ
[διαβόλου,
μὲ τὴν μεταμορφώσι σας δὲν σὰς 'γνωρίσα καθόλου.
'Ἰδατε τὸν μπακαχόντη
πὸς μ' ἐγάλασε τῶνόντι,
και γὰρ τὸν Οὐμπέρ τὸν 'πῆρα, τὸν ἀμακατῆ τὸν πρῶτο,
ποῦ σὲ Δύσι και Λεβάντε τόνομά του κάνει κρότο;

Και λοιπὸν δὲν εἶσ' ἐκεῖνος
ὁ περιφῆμος ὁ Γάλλος;
'Ο Φκ.— 'Ἄχ! μακάρι νάμου, κτήνος,
τέτοιος ἀνθρωπος μεγάλος.
Ποῦ τὴν 'βρῆκα τέτοια τύχη;
πάντα Μουσα, πάντα σῆχοι.

'Ο Περ.—Χὰ γὰ γὰ!...τὸν κασιδιάρη, ποῦ δὲν ἔχει τρύ-
[πισο ρουχῶ,
τὸν ἐπῆρα γὰρ τὸν Γάλλο τὸν ἐκατομμυριοῦχο.
Νὰ λοιπὸν, Φασουλ-Οὐμπέρ και ξυλένιε κουρελιῆ...

(Τὸν κτυπῆ κί' ὁ Περικλῆς κί' ἡ κυρία Φασουλή.)

'Ο Φκ.—Τώρα ποῦ δὲν εἶμαι τέτοιος και ξαναίμενα σὴν
'στῆς τιμῆς τὴν ἀτιμία, [βλὰξ
τώρα σῦρτε με, κλητῆρες, μὲ κλωστιαῖς και πῶς και λὰξ
μέσα 'στὴν 'Αστυνομία.

Και χαμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βιβλίον ἐξεδῶθη σημαντικὸν πολὺ,
ἦγουν 'στὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης συμβολή,
ὅπο τοῦ Δασκαλάκη γραμμένον τοῦ Μαξίμου,
ρέκτου Κρητὸς κί' ἀλκίμου.

Πι κ ρ ἄ χ α μ ὀ γ ε λ α, νέκ ποιήματα,
και ποιητριάς μὰς γνωστῆς σικρητῆματα,
ποῦχουν και πάθος, ποῦχουν και νοῦ,
τῆς 'Ιωάννας Λεπιδινοῦ.

'Ἐπετῆρις τοῦ Πα ρ ν α σ σ ο ῦ, βιβλίον δηλαδὴ
μὲ τὴν μεγάλην ὄρασην του και τὴν παντοειδῆ.

Ἀῦριον 'στὴν Κηρησιὰ, σ' ἕνα τόπον χλοερὸν,
ἐκθεσις περικαλλῆς ἐξ ἀνθέων κί' ὄπωρῶν.